

ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΗΣ ΣΥΝΕΛΕΥΣΗΣ ΜΕΣΟΧΩΡΙΤΩΝ ΚΑΙ ΑΛΛΗΛΕΓΓΩΝ

Η υπογραφή και δημοσιοποίηση της απόφασης για την έγκριση των περιβαλλοντικών όρων (ΑΕΠΟ) του ΥΗΕ Μεσοχώρας διέλυσε και την παραμικρή προσδοκία που μπορεί να υπήρχε ότι κάτι ουσιαστικό έχει αλλάξει στην κυβερνητική πολιτική στο θέμα των έργων στον άνω ρου του Αχελώου, που έχουν ταυτιστεί απόλυτα με την εκτροπή του στο Θεσσαλικό κάμπο. Το μόνο που φαίνεται ότι είναι διαφορετικό, αυτήν τη φορά, είναι η τακτική με την οποία προωθούνται τα έργα, μια τακτική τμηματικής υλοποίησης. Έχουμε αντιληφθεί τη σκοπιμότητα αυτής της επιλογής και γι αυτό η επίμονη προσπάθεια να εμφανιστεί ότι υπάρχει ένα κλίμα ευρύτατης συναίνεσης είναι καταδικασμένη να πέσει στο κενό.

Δεν είμαστε αντίθετοι στη συγκεκριμένη εξέλιξη, χωρίς περίσκεψη. Αντίθετα, έχουμε πολλούς και σημαντικούς λόγους να επικαλεστούμε, οι κυριότεροι από τους οποίους είναι οι εξής:

1. Η συγκεκριμένη απόφαση ανάβει το πράσινο φως για να υλοποιηθεί ένα εξαιρετικά βλαπτικό έργο στην περιοχή της Μεσοχώρας, που περιλαμβάνει ένα φράγμα ύψους 150 μέτρων, έναν ταμιευτήρα με επιφάνεια 7,8 τετραγωνικά χιλιόμετρα και με χωρητικότητα 358 εκατομμύρια κυβικά μέτρα νερού και ένα υδροηλεκτρικό σταθμό παραγωγής ηλεκτρικής ενέργειας, ισχύος 160 MW. Το έργο έχει τα ίδια, ακριβώς, χαρακτηριστικά που είχε και τότε που χαρακτηρίζονταν «έργο κεφαλής» της εκτροπής και οι επιπτώσεις από την κατασκευή και τη λειτουργία του θα είναι ανυπολόγιστες, τόσο στο τοπικό, όσο και σε υπερτοπικό επίπεδο.
2. Επιλογές αυτού του είδους, αποτελούν τυπικό δείγμα μιας αντίληψης, η οποία στο όνομα της ανάπτυξης -στις διάφορες εκδοχές της- παρακάμπτει θεμελιώδη ζητήματα, όπως η κατασπατάληση των φυσικών πόρων, η πρόκληση ανεπανόρθωτων βλαβών στα φυσικά οικοσυστήματα και η αλλοίωση του τοπίου. Ταυτόχρονα, στην προκειμένη περίπτωση, ακυρώνεται ένας -δυνάμει- τουριστικός πόρος, παρά την κυβερνητική ρητορική για «εμπλουτισμό του τουριστικού προϊόντος», την «ολόπλευρη ανάπτυξη των ορεινών περιοχών» και άλλα ηχηρά παρόμοια.
3. Έργα σαν αυτό έχουν πάψει, προ πολλού, να θεωρούνται «πράσινα» έργα, πολύ δε περισσότερο έργα ανανεώσιμων πηγών ενέργειας. Από την άλλη πλευρά, οι ισχυρισμοί για τη διασφάλιση του δημοσίου συμφέροντος δεν μας

ακούγονται πειστικοί, όταν παρακολουθούμε τη συνεχιζόμενη εκποίηση -στο ιδιωτικό κεφάλαιο- υποδομών και περιουσιακών στοιχείων της ΔΕΗ, με πιο χαρακτηριστική την πώληση λιγνιτικών μονάδων, που επιδιώκεται να συνδυαστεί με την πώληση και υδροηλεκτρικών μονάδων. Μας τρομάζει η ιδέα ότι, σταδιακά, το νερό θα πάψει να υφίσταται σαν κοινό αγαθό και ο έλεγχος της διαχείρισής του θα περάσει στους κερδοσκόπους.

4. Το φράγμα και ο ταμιευτήρας στη Μεσοχώρα, εφόσον λειτουργήσουν, θα αποτελούν μια διαρκή πρόκληση, για τις κυβερνήσεις που θα ακολουθήσουν και για τους θιασώτες της εκτροπής, να προχωρήσουν στην υλοποίηση και των υπόλοιπων έργων της εκτροπής. Οι διαβεβαιώσεις της κυβέρνησης ότι δεν υποστηρίζει την εκτροπή και ότι αυτή δεν θα περιλαμβάνεται στα νέα σχέδια διαχείρισης των λεκανών απορροής δεν είναι ικανές να προδιαγράψουν το αποτέλεσμα, για πολλούς λόγους. Δε φαίνεται, όμως, να είναι και ειλικρινείς, αφού, για να είναι τέτοιες, θα έπρεπε -πριν, ακόμη, από την υπογραφή της ΑΕΠΟ- να έχει δρομολογηθεί, τουλάχιστον, η ακύρωση του φράγματος της Συκιάς και η έμφραξη της σήραγγας εκτροπής.

5. Οι ειδικοί όροι, που «επινοήθηκαν» για να κάμψουν την αντίσταση των Μεσοχωριτών και σχετίζονται με την μετεγκατάσταση, δεν μπορούν να δικαιολογήσουν τη ριζική μεταστροφή στάσης και την αποδοχή του έργου. Όχι μόνο επειδή περιλαμβάνουν πολλά «μεν, αλλά», αλλά και επειδή δεν μπορούν σε καμία περίπτωση να αποτρέψουν τις συνέπειες από την κατασκευή και λειτουργία του έργου, στις οποίες συμπεριλαμβάνεται και ο κατακλυσμός μεγάλου μέρους του σημερινού οικισμού.

Για όλους αυτούς τους λόγους η συνέλευση αλληλέγγυων και Μεσοχωριτών δηλώνει την αντίθεσή της στη ΑΕΠΟ του ΥΠΕ της Μεσοχώρας, η ακύρωση της οποίας θα επιδιωχθεί με κάθε πρόσφορο τρόπο και μέσο.

Μεσοχώρα, 12.8.2017